

LOCAL

Girona-Gironès

CORREU ELECTRÒNIC
girona@ddg.cat

DDG. GIRONA

■ Pere Tubert i Bassas, que fou president de Mifas des del 1982 fins al 31 de desembre de 2013, va morir la nit de Nadal als 67 anys. Tubert va ser un dels fundadors de Mifas l'any 1979, una entitat pionera que es va crear per fomentar la integració laboral i personal de les persones discapacitades. Al llarg dels anys va anar creant un seguit d'empreses que donaven feina a persones que, abans de la seva fundació, només podien sobreviure gràcies als subsidis. La gestió dels aparcaments de les zones blaves va ser una de les seves primeres activitats. Mifas té actualment uns 5.000 socis i la seva tasca li ha valgut el reconeixement i l'obtenció de diferents distincions.

Tubert era tenaç, incansable en la lluita contra els nombrosos obstacles que es va trobar a la seva vida, tant en l'àmbit personal com en el professional. A finals del 2013, va deixar la presidència de Mifas «cansat d'una política que menysprea». Després d'anys de treball i de lluita, va rebre un cop molt dur quan l'Ajuntament de Girona, amb Carles Puigdemont d'alcalde, va convocar un concurs públic per a la gestió dels aparcaments de les zones blaves. La tasca que fins aleshores havia fet Mifas va recaure llavors en una empresa de Madrid. Tubert, però, ja havia consolidat una entitat puntera.

L'exalcalde de Girona Quim Nadal va tenir-hi una relació «cordial, respectuosa i col·laboradora». Nadal recorda que Mifas va néixer «d'una forma modesta», però que Tubert, acompanyat de diferents persones, amb «gran capacitat, professionalitat i molta dedicació» van

Mor als 67 anys Pere Tubert, expresident i gran impulsor de Mifas

► Va contribuir en la creació d'empreses que fomentaven la integració laboral de persones amb discapacitat, com la gestió de les zones blaves

Pere Tubert, en una imatge d'arxiu, a la seu de Mifas.

MARC MARTÍ

Sense pèls a la llengua, lluitador incansable i tenaç, va crear una residència i dos tallers ocupacionals

ser capaços de generar «una entitat que es plantejava l'atenció a les persones amb limitacions físiques com un procés de professionalització». «El que ha fet Mifas amb el treball dels seus socis i el que ha fet en el terreny dels aparcaments i altres vessants empresarials li ha donat una capacitat de resposta molt exemplar», diu Nadal, i ho ha fet «venent dificultats objectives i dificultats injustes», conclou.

Qui va ser el vicepresident de l'entitat, Quim Bonaventura, apunta que Tubert «no era un home fàcil en alguns aspectes» ni «un personatge còmode, era de pocs pèls a la llengua i si n'havia de dir quatre de fresques, les deia amb tota la lli-

bertat i dignitat». «Ha estat un bon amic, un bon mestre i un dirigent que no ha deixat indiferent a ningú», diu Bonaventura, que recorda que «va ser l'impulsor dels grans projectes de Mifas, com la Residència, els dos tallers ocupacionals de Riudellots de la Selva i Vilafant i un grapat de coses més». «La feina feta està a la vista de tothom» i Tubert «és al darrere de tota aquesta feina; amb altres, evidentment, però durant un grapat d'anys encapçalant el col·lectiu», indica.

L'exconsellera de Benestar Social i Família, Irene Rigau, recorda que la relació amb Tubert era cordial per la vessant gironina i això feia que les seves reivindicacions fossin més clares i contundents. El considera «enèrgic i exemplar» i «un dels precursors de les empreses del tercer sector». Combinava reivindicació i empenedoria. «La seva actitud positiva i reivindicativa cap a un model de societat més inclusiu que ajudés a aixecar les barreres materials el va portar a crear empreses per poder donar feina a com més gent millor, en lloc de reivindicar subsidis». Rigau recorda «de manera entranyable» la il·lusió de quan, amb la seva esposa, «amb valentia i coratge» van adoptar dues criatures.

A Twitter, l'alcaldesa de Girona, Marta Madrenas, va dir que Tubert «va defensar sempre les persones amb discapacitat, i va treballar sense parar per tenir una ciutat adaptada i que pensés també en tothom amb problemes de mobilitat» i que «deixa un gran llegat humà».

El funeral es fa avui al tanatori de Cassà de la Selva a les dotze del migdia. La vetlla serà dues hores abans.

EN PERE TUBERT ENS DEIXA UN GRAN LLEGAT

El passat 24 de desembre a la tarda ens va deixar en **Pere Tubert** (1953-2020). En Pere va entrar al món de la discapacitat de ben petit en agafar la poliomielitis. Tot i deixar-li seqüeles importants i problemes de mobilitat, la polio no li va impedir lluitar pel drets de les persones amb discapacitat.

Eren temps difícils per a les persones amb discapacitat, en què moltes vegades estàvem tancats a casa, sigui per les barreres arquitectòniques o per les barreres «socials», i la discapacitat estava mal vista.

Després de passar per l'ANIC (Asociación Nacional Inválidos Civiles), gràcies a la qual va poder viatjar, una de les seves grans aficions, amb un grup d'amics van fundar l'any 1979 l'Associa-

Albert Carbonell
President de Mifas

ció Mifas. Aquell era un gran pas per al col·lectiu, ja que els seus impulsors no volien ser espectadors, sinó que volien ser actors, i poder opinar i decidir sobre les qüestions més importants referents a la discapacitat. Es creava una entitat on tots els integrants eren i són persones amb discapacitat. En aquella època tot estava per fer i calia l'empenta i decisió dels mateixos interessats.

Tot i col·laborar des del primer dia i exercir de president en un curt període dels inicis, no va ser fins l'any 1987 que Pere Tubert va ser escollit president de Mifas. Sota el seu mandat, l'asso-

ciació Mifas va experimentar un creixement molt important, fins a esdevenir una de les entitats de persones amb discapacitat amb més persones associades de l'Estat. La passió d'en Pere no s'acabava mai i el ferm convenciment que les persones amb discapacitat havien de sortir de casa i fer activitats va portar l'entitat a treballar en moltes diverses àrees com la sensibilització, la lluita contra les barreres arquitectòniques, la creació de centres assistencials de qualitat i centrats en la persona, la integració laboral amb contractes dignes, l'esport i moltes altres activitats sempre

pensant en la integració de les persones amb discapacitat.

En Pere va renunciar a la presidència de Mifas el 31 de desembre de 2013, com deia ell, «cansat de veure com els nascuts en uns anys que en diuen tristos i grisos hem lluitat per aconseguir uns drets que ara es converteixen en caritat». Però va marxar a la seva manera, tancant l'exercici econòmic i passant comptes a l'Assemblea de Compromissaris que, com a màxim òrgan de l'entitat, li van aprovar. Un cop més, demostrava la seva responsabilitat cap a Mifas i sobretot cap a les persones amb discapacitat.

Durant aquests 26 anys, uns recordaran el Centre Ocupacional de Riudellots de la Selva, on més de 70 persones assisteixen cada dia. O la Residència Mifas, on 37 persones poden viure una vida amb independència sense importar la seva discapacitat. O el Centre de Dia Pere Llonch de Vilafant, un centre pilot on 43 persones poden ser ateses. O el servei d'integració laboral, amb

més de 1.100 persones ateses cada any, i els centres especials de treball de Mifas, on més de 250 persones amb discapacitat hi treballen.

Un gran llegat. Els que vam tenir la sort de conèixer-lo de prop recordarem, a més, la bondat. Sempre disposat a ajudar, fos un estudiant que volia fer un treball sobre la discapacitat, fos per portar una persona al metge o per portar-los a dinar a casa el dia de Nadal. Fins i tot per enganxar la rulot de Mifas al seu cotxe i anar a fires a explicar qui érem. El telèfon i la porta del seu despatx, oberts sempre a tothom. Sempre disposat a defensar el col·lectiu davant de qui fos, sense mirar colors polítics ni estatus. Deixant el record d'un treballador incansable pels drets de les persones amb discapacitat.

Girona, Catalunya i el món cada dia són millors per a les persones amb discapacitat gràcies als Peres que, com ell, lluiten incansablement per fer una societat més justa i accessible.